

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 442/2023
08.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић, Дубравке Дамјановић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 3) Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Срђана Миковића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Панчеву Куо 6/23 од 24.02.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж-уо 28/23 од 16.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 08.06.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА, као основан, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Срђана Миковића, па се **УКИДА** правноснажно решење Апелационог суда у Београду Кж-уо 28/23 од 16.03.2023. године, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 46. Кривичног законика и предмет враћа том суду на поновно одлучивање, док се поднети захтев за заштиту законитости у преосталом делу, **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Решењем Вишег суда у Панчеву Куо 6/23 од 24.02.2023. године одбијена је као неоснована молба за условни отпуст окривљеног АА поднета путем браниоца, адвоката Срђана Миковића дана 15.11.2022. године, а по пресуди Вишег суда у Панчеву К 110/12 од 05.12.2013. године, која је постала правноснажна дана 13.02.2014. године.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж-уо 28/23 од 16.03.2023. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Срђана Миковића и Владимира Вучинића изјављене против првостепеног решења.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Срђан Миковић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а у погледу другостепеног решења у вези са одредбом члана 46. Кривичног законика, са предлогом да Врховни суд утврди да је

поднети захтев основан јер је повређен закон на штету окривљеног и донесе пресуду којом се побијана решења преиначавају и молба за условни отпуст окривљеног АА усваја.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Срђана Миковића, Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и на седници већа, коју је одржао без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је делимично основан у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) у вези члана 46. Кривичног законика учињену приликом доношења решења Апелационог суда у Београду Кж-уо 28/23 од 16.03.2023. године, док је у преосталом делу недозвољен.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези са одредбом члана 46. Кривичног законика, учињену у другостепеном поступку, обзиром да је тај суд погрешно закључио да у односу на окривљеног још увек није постигнута сврха кажњавања, иако сврха кажњавања није од утицаја за одлучивање о молби за условни отпуст. Ово стога, што је Законом о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 94/16) који је ступио на снагу 01.06.2017. године извршена измена одредбе члана 46. Кривичног законика тако што је брисан законски услов за условни отпуст - да је у односу на осуђеног постигнута сврха кажњавања. Како се другостепени суд у побијаном решењу позвао на одредбу члана 46. Кривичног законика, који није био на снази у време одлучивања о молби окривљеног АА и доношења другостепеног решења, то је по ставу браниоца, приликом доношења тог решења примењен закон који се не може применити и на штету окривљеног учињена повреда на коју је поднетим захтевом указано.

Из списка предмета произилази да је другостепени суд одбијајући као неосноване жалбе изјављене против првостепеног решења којим је одбијена као неоснована молба за условни отпуст окривљеног АА, применио одредбу члана 46. Кривичног законика, налазећи између осталог да „у конкретном случају још увек није постигнута сврха кажњавања прописана одредбом члана 42. Кривичног законика“.

Ценећи испуњеност услова за условни отпуст са издржавања казне на коју је правноснажним пресудама осуђен АА, Апелациони суд је, као другостепени, као критеријум ценио постигнутост сврхе кажњавања у оквиру постојања објективних услова, који критеријум није предвиђен важећим Кривичним Законом, из чега произилази закључак да је тај суд применио раније важећи Кривични законик („Службени гласник РС“, број 121/2012), који није важио у време одлучивања о условном отпусту у конкретној ситуацији.

Основано се у захтеву браниоца окривљеног наводи да је у време доношења другостепеног решења, на снази била одредба члана 46. Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 35/2019), који се примењује од 01.12.2019. године, којим за условно отпуштање са издржавања казне осуђеног није предвиђен услов „да је у односу на

осуђеног постигнута сврха кажњавања“, који услов је брисан из одредбе члана 46. раније важећег Кривичног законика, Законом о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 94/16), који је ступио на снагу 01.06.2017. године па је, примењујући услов који није постојао у време доношења правноснажне одлуке по важећем Кривичном закону, Апелациони суд као другостепени, применио закон који се не може применити.

Врховни суд налази да се основано поднетим захтевом браниоца окривљеног указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези са одредбом члана 46. Кривичног законика, учињену у другостепеном поступку, због чега је Врховни суд делимично усвојио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА и укинуо решење Апелационог суда у Београду Кж-уо 28/23 од 16.03.2023. године и предмет вратио другостепеном суду на поновно одлучивање, да би у поновном поступку другостепени суд отклонио повреду закона на коју је указано овом пресудом и након тога донео правилну и на закону засновану одлуку.

У преосталом делу захтева, бранилац окривљеног истиче да је и приликом доношења првостепеног решења учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП. Међутим, наводима захтева у овом делу, бранилац оспорава чињеничне закључке првостепеног суда у погледу испуњености услова за пуштање окривљеног на условни отпуст, полемишући са извештајем Завода у коме исти издржава казну затвора и износећи сопствену анализу и тумачење тог извештаја. Овим наводима, по оцени Врховног суда, бранилац указује да је чињенично стање у побијаном првостепеном решењу погрешно и непотпуно утврђено, што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Како повреда одредабе члана 440. ЗКП, према одредби члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, преко браниоца, због чега је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости, у делу у којем је поднет у односу на првостепено решење Вишег суда у Панчеву Куо 6/23 од 24.02.2023. године, оценио као недозвољен.

Са свега наведеног, а на основу члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП и 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Синановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић